

jeg trods disse mange Slavanter desuagtet er gaaet med til at sætte mit Navn under Betænkningen — at jeg staar som Medfor-
slagsstiller, er egentlig begrundet paa en Misforstaaelse, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa —, er det, fordi jeg ikke tror, det vil faa saa indgribende Betydning for Real kreditten, som det ærede Medlem (Sloth) nys udtalte. Naar man nemlig tager Pant i en fast Ejendom, har man ganske vist ogsaa Pant i Løsøret, Besætningen og Inventariet; men jeg tror ikke, Kreditor gør særlig Regning paa, at han er sikret ved at faa Pant i Løsøret, fordi han aldrig kan være til Stede under disse Forhold, naar Manden gaar konkurs, eller der bliver gjort Udlæg, og selv Ejdendets Fordring er jo fra i Begyndelsen at være hele det faste Pant nu betænket til at have Fordring i Løsøret. Derfor er jeg, som sagt, gaaet med til det nu foreliggende Forslag, og maatte ogsaa af den Grund, at det ikke i Praxis vil komme til at spænde over saa vidt et Tidsrum, i alt Fald ikke tilbage i Tiden. Det hører vistnok til de sjældne Undtagelser, at Ejdendet har Løn til gode eet Aar fra sidste Jærdag. Derfor vil jeg stemme for Loven i det Haab, at man maatte — de skulle jo være saa dygtige der oven paa — kan være heldig med at finde en Form, der kan ramme det rette til begge Sider.

Justitsministeren (Nu mp): Naar de foreliggende Endringsforslag blive vedtagne, foreligger Lovforslaget atter i en ny Skikkelse. Den ene Halvdel er falden bort, nemlig den, der gaar ud paa at træffe ny Bestemmelser om, naar Ejdendet kan forlade sin Tjeneste. Tilbage bliver saa de to andre Paragraffer, som i deres Realitet gif ud paa at stille Ejdendet i Landejendomme ganske paa samme Maade, som det i Henhold til Plakat af 23de Juli 1819 og 14de Maj 1834 var stillet for Forordningen af 28de Juli 1841 § 3. Altsaa kunde man sige, at der bliver tilbage det, som man egentlig sætter Pris paa, og der er hidtil ikke blevet udtalt nogen egentlig Betænkning derved. Sagen er imidlertid, at ogsaa med Hensyn til disse Paragraffers Rækkevidde turde der være foregaaet nogen Forandring som Følge af den Skikkelse, Forslaget nu har. Saaledes som Forslaget forelaa efter Vedtagelsen ved 2den Behandling, nævnte §§ 3 og 4 intet om, til hvilket Tidspunkt Ejdendet skulde have Ret til at forlange Løn, uden for saa vidt det hedder i § 4: ved Ejdendeforholdets Ophør. I § 3 tales der fremdeles kun om, at det nu skal have en Ret, som det ikke forud havde, til at holde sig til det i For-

bindelse med Ejdendommen pantsatte Løsøre paa samme Maade, som det kan holde sig til andet pantsat Løsøre i Konkursboer. I § 4 hed det, at der skulde tages Forbehold om Ejdendets Krav paa Løn og Kostpenge indtil Ejdendeforholdets Ophør, og efter den daværende § 1, hvor Ejdendet skulde være berettiget til at forlade Tjenesten, naar Husbonden som Følge af Udlæg mistede Besiddelsen af Tingene, maatte man vente, at Ejdendeforholdets Ophør almindelig vilde indtræde til dette Tidspunkt, hvilket ogsaa gav sig Udslag i den ærede Ordførers Bemærkning om, at naar man i sidste Punktum havde sat: „Saa snart Ejdendeforholdet ophører, eller Ejdendommen paa Grund af Udlæget ophører at drives for Ejerens Regning“, havde man anvendt en Pleonazme. Man ansaa det for givet i Henhold til Lovforslagets § 1, at Ejdendeforholdet ordentligvis vilde ophøre, naar Ejeren kom ud af Besiddelsen. Nu gaar § 4 ud paa at bestemme, at Ejdendets Ret strækker sig foruden til Lønnen, indtil Ejdendeforholdets Ophør“ tillige til Lønnen til Jærdagen, som indtræffer 3 Maanedre efter, samt til Kostpenge for højest 8 Uger, og jeg antager, det er dette, der har bidraget til at vække Betænkning hos det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Dalsgaard). Sagen er, at hvis Forholdet maatte siges at være det, at Ejdendet fik Sikkerhed for sin Løn, for det første for det Tilgodehavende, det havde, naar Udlæget skete, og dernæst ogsaa fremefter for den Tid, det var Ejdende hos Husbonden paa Gaarden, saa længe han havde den i Besiddelse, var det en Selvfølge, at der ikke med Berettigelse kunde gøres Indvendinger derimod. Men saa snart § 1 falder bort, saa at de tidligere Regler blive staaende, kunne vi f. Eks. saa følgende Forhold: Der sker Udlæg i Ejdendommen den 1ste September, saa at Ejeren kommer ud af Besiddelsen deraf den 15de Oktober; han beholder dog Ejdendet, fordi han har en anden Gerning for det, inden for den Grænse, hvor Ejdendet efter Ejdendeloven skal blive hos ham, og saa skal altsaa den Løn, som Ejdendet har til gode indtil den 1ste Maj, eller — hvis det maatte komme af Tjenesten inden 1ste Maj — i alt Fald, indtil det kommer af Tjenesten, saa vel som Kostpenge for 8 Uger, hæfte paa Besætningen. Men saa kommer den Vanfælgelighed frem, som ovenhovedet har vist sig ved dette Forslag. Vanfælgeligheden laa egentlig ikke i at træffe Forandringer i Ejdendeloven, for der var ikke særlige Vanfælgeligheder ved det, da Ejdendet kan forlade sin Tjeneste i mange Tilfælde, og der vel kan træffes Bestemmelser derom,